

DENİZE ÂŞIK OLAN KÜRENİN KİTABI

Gecenin bir saati, Sappho kadının ellerine fısıldadı.

“Sümbül gibi, gözlerimi kör eden bir aydınlık var.”

Aydınlık?

Kadın aydınlığın olduğu yere gitmeliydi.

Bir deniz yolu.

“Deniz”

Deniz her şeydir.

Zaman çabuk aktı.

Şimdi kadın teknede.

Yolu Lesbos’a.

Her yan yıldız.

Kadın başını dik tutamıyordu.

Başı yıldızlara çarpabilirdi.

Ay yıldızların ortasında tıpkı peynir tekeri gibiydi.

Dalgalar patlıyordu.

Köpükleri Ay’ın yüzünde küçük noktacıklar oluşturdu.

Kadın düşledi.

Küçük bir fare bu peynir tekerini ısırır...

Aydedenin yanağında bir gedik olsa...

Bu gece herhangi bir gece değildi.

Boğa Hurri’nin boynuzlarında gelmişti.

Öyleyse neden olmasındı?

Yoksa Tanrı Apollon buna çok mu kızardı?

Teşup, kadının üzerine indi, onu örttü.

Sümbül, küçük fare, kadın uykuya daldı.

Her şey sessiz, sözsüz, süssüzdü.

Çan sesleriyle uyandılar.

Dalgalar korkmuş, sinmiş, geniş elleriyle işaret ediyorlardı.

Kadın o yöne gökyüzüne baktı.

Gerçek düş olmazdı.

Düşü gerçek olmuştu.

Ay’ın yanağında bir gedik!

Hay bütün Tanrılar...

Bu Apollon’un, Poseidon’un, Teşup’un, Sappho’nun şakası olmalıydı.

Tanrıların ve şairlerin işlerine sual olunmazdı.

Kadın sormadı.

Ay’ın yüzündeki karanlık gedik gittikçe büyüdü... büyüdü...

Kadın, ölümlülerin buna “Ay tutulması” dediğini hatırlar gibi oldu.

Saçlarını Teşup’a bıraktı, “saçma” dedi.

Ay’ı kim tutabilir?

Ben.

Sümbül gibi, gözlerini daha iyi görebileceği körlüğe götüren kadının içindeki ses konuştu:

Ben.

Kadın Ay'ı nasıl tutacağını biliyordu.
Lesbos'un sahillerinde ne kadar topdeniztaşı varsa topladı.
Taşlar çoktu.
Kadın taşların üzerine yazdı.
"İçimizde kin yok nefret yok
çocuk yüreğidir benim yüreğim."
Sappho, kadının ellerine eğildi, fısıldadı.
Kadın hepsini taşlara yazdı.
Ay gibi taşlara.
Kadın taşları avucunda tuttu.
Taşlar ısındı.
Onları tek tek denize bıraktı.
Teşup, Apollon, Poseidon, Sappho seyrettiler.
Başka kimse yoktu.
Kadın sıradan bir iş yapıyormuş gibi rahattı.
Tanrılar şaşkın.
Kadın emindi, bütün ayları, bütün güneşleri tutabilirdi.
Son ay yuvarlağı şiir taşını da denize bıraktı.
Son ay yuvarlağı şiir taşı batmadı.
Öylece her şey olan denizin yüzeninde kaldı.
Sağa, sola... salındı.
Kadın aklında bir kitap yaptı.
Sayfaları su yeşili bakırdan.
İçinde hayatın kendisi olan küreleri koydu.
Kürelerden biri denize âşıktı.
O denize gitti.
Kadın onu tutmadı.
O son ay yuvarlağı şiir taşıydı.
Hiç batmamalıydı.
Teşup, Apollon, Poseidon, Sappho seslendiler.
"Heeeeeey... Ludingirra'nın arkadaşı, Ay'ı tutan kadın..."
Sesleri geldi ellerime çarptı.
Evet o benim.

İstanbul, Nisan 1990

THE BOOK OF THE SPHERE THAT LOVES THE SEA

Sometime in the night, Sappho whispered into the woman's hands.

"There is a light that dazzles my eyes, just like hyacinths."

Light?

The woman had to go toward the light.

A seaway.

"The sea"

The sea is everything.

Time flew by.

The woman was on the boat now.

En route to Lesbos.

Stars everywhere.

The woman couldn't hold her head up.

Her head could hit the stars.

The Moon was like a wheel of cheese amidst the stars.

The waves were crashing.

Their foam appeared on the Moon's face like small tatches.

The woman dreamed.

What if a little mouse took a bite of this wheel of cheese,

And left a chasm on the Moon's cheek...

Tonight was not like any other.

It had arrived on the horns of the Hurrian bull.

So, why not?

Would Apollo be furious about it?

Teshub descended upon the woman and covered her.

The hyacinth, the little mouse, and the woman fell asleep.

Everything was silent, tacit, and plain.

They woke up to the sound of ringing bells.

With pavid, intimidated, and open hands, the waves pointed to the sky.

The woman turned to look.

Reality could not be a dream.

But her dream had become real.

A chasm on the Moon's cheek!

Oh, all the Gods!

This must have been a joke played by Apollo, Poseidon, Teshub, and Sappho.

After all, Gods' and poets' affairs could not be questioned.

The woman did not inquire.

The dark chasm on the Moon's face grew bigger and bigger...

The woman remembered that the mortals called this the "eclipse of the Moon."

She left her hair to Teshub and uttered, "nonsense."

Who can eclipse the Moon?

Me.

The woman's inner voice that led her to blindness where she could see her eyes better, just like hyacinths, said: Me.

The woman knew how to eclipse the Moon.
She picked up all the round pebbles she could from the coasts of Lesbos.
There were plenty.
She inscribed on the pebbles,
“There is no spite or hate in us,
My heart is that of a child.”
Sappho bent over the woman's hands and whispered.
The woman inscribed everything on the pebbles.
Those that looked like the Moon.
She held them in her palm.
The pebbles warmed up.
She let them sink into the sea one by one.
Teshub, Apollo, Poseidon, and Sappho all watched.
There wasn't another soul.
The woman was at ease, as if she were doing something ordinary.
The Gods were bewildered.
The woman was certain; she could eclipse all the suns and the moons.
She let the last moon-round poem pebble drop into the sea.
The last moon-round poem pebble did not sink.
It remained thus, on the surface of the sea that was everything.
It rolled left and right.
The woman envisioned a book.
With pages made of sea-green copper.
On them, she placed the spheres, life itself.
One of the spheres was in love with the sea.
It went to the sea.
The woman didn't hold it back.
For that was the last moon-round poem pebble.
It shouldn't have sunk.
Teshub, Apollo, Poseidon, and Sappho called out,
“Hey! Ludingirra's friend, the woman who eclipses the Moon...”
Their voices crashed into my hands.
Yes, I am her.

Istanbul, April 1990